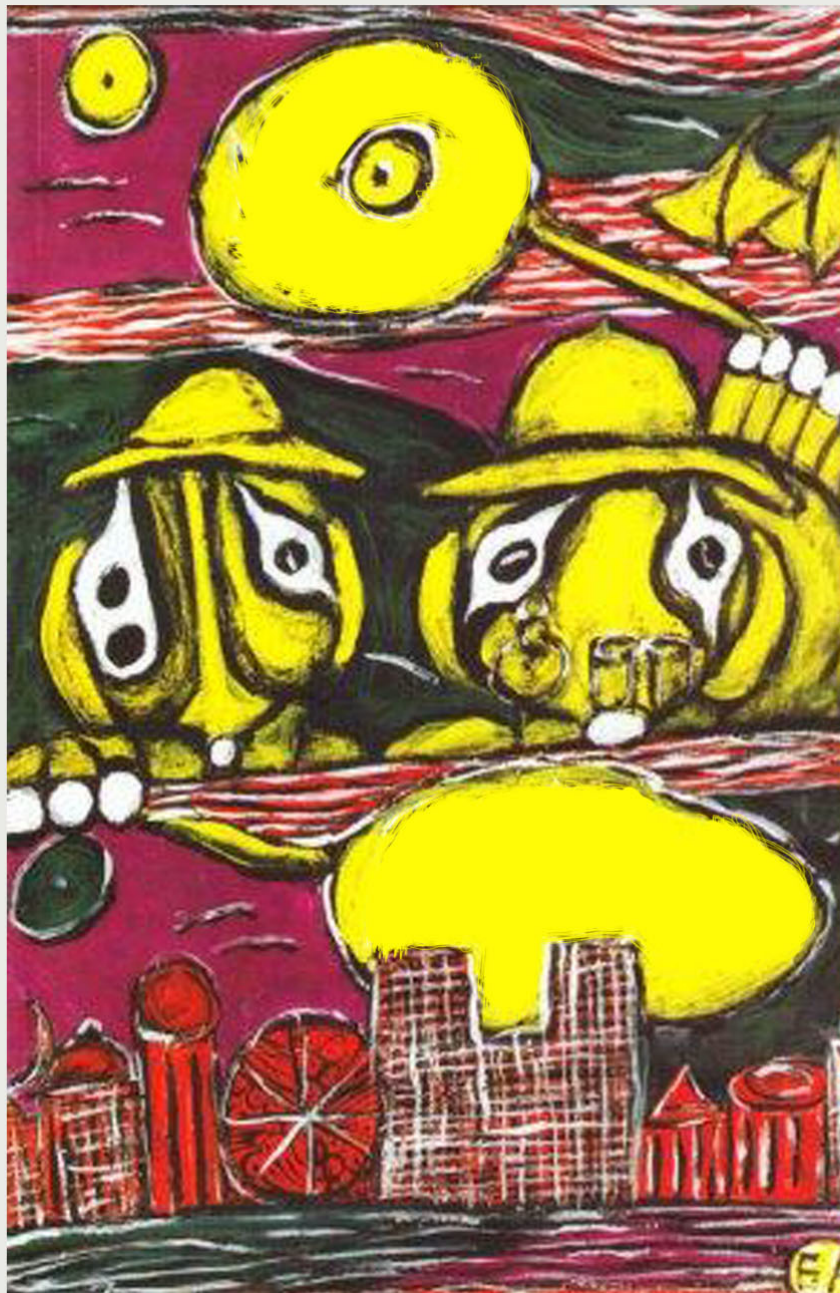

Емма Андієвська

Міражі

Емма Андієвська

Міражі

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Андієвська Е.

Міражі / Е. Андієвська — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

«Міражі» Емми Андієвської – поетична збірка сонетів, у якій авторка вдається до традиційних для її ідіостилю філософських рефлексій***.

Світову славу письменниці принесли прозові твори «Герострати», «Роман про людське призначення», «Подорож», «Джалапіта», «Тигри», «Казка про яян», поетичні збірки «Народження ідола», «Наука про землю», «Вілли над морем», «Міражі», «Міста-валети», «Шухлядні краєвиди» та ін. Емма Андієвська – українська письменниця та художниця, яка працює у стилі сюрреалізму та герметизму.

© Андієвська Е.

© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

iCНУВАННЯ АПОГЕЙ	5
ЦИКЛОН, ЩО – ШАПОКЛЯКИ – ВСiХ ЧАСiВ – З-ЗА КЛУНЬ	6
Й ВiЧНiСТЬ?	7
ГЕНЕРАТОР СЯЙВ	8
i ЗНОВУ – ВЕСНА	9
БУЯЄ – ФОРМ ПЕРЕХiДНИХ – КВiТНИК	10
РОЗТЯЖНi СВiТИЛА	11
ПАЛiЯТИВ	12
АРЛЕКiН	13
УСМiХ – ПОРЦЕЛЯНИ	14
i ЗА ОДНОДЕНКАМИ – В ВИР – НАВЗДОГiН	15
САДИ	16
Й ЗНОВ ПОРОЖНЬО, КРiМ – ТРЬОХ ОЧЕЙ – В КУТКУ	17
ГОДИННИКАР	18
ТЛiН-СТРАШКО	19
i ДiЙСНiСТЬ – ЗНОВУ – ДОКОРiННО – СПЕКТР	20
ЩЕ – МИТЬ, КОЛИ – НАВКРУГ – САДИ	21
КОНТРАФАГОТ	22
ЩЕ РАЗ ПРО МiСТО – НА ВОДi	23
СВiТ-БУЛЬБАШКА	24
МАЛЯ	25
НОВИХ ПЛОЩИН – i ПОДМУХ, i – КАРБiЖ	26
ДЕЯКi АСПЕКТИ ВiДПОЧИНКУ	27
НОВi, – ЩЕ ПУП'ЯНКИ, – СВiТИ – З РЕТОРТ	28
Й ЗНОВ – КРiЗЬ ВiКИ – РУКА, КОТРА – КЕРМО	29
КИПИТЬ БУТТЯ, – ЛИШ – БУЛЬКИ, – КАЗАНОК	30
Конец ознакомительного фрагмента.	31

Емма Андiєвська

МІРАЖІ

ІСНУВАННЯ АПОГЕЙ

Почався день, – працює – розвізник.
Дійсність – нову подобу – й борозну.
Інший – розподіл, – ціль» терен, – зразок.
Антени, що – прозорість – без ознак.

Канон – помер, нехай – живе канон? —
Майбутнє – в закутку – в відрі – куня.
Закон буття: черговий – хід конем?
В мутацію рух – кісткових тканин? —

Не рідко – вистачає – й напівзахід.
Й величина критична – показуху.
Й матерія, яка – у ночвах – кисне,

Щомиті – в цілість – й найдрібніші кусні,
Щоб – сила, – ще без обрисів, – бугай»
Як – дух, що – існування апогей.

ЦИКЛОН, ЩО – ШАПОКЛЯКИ – ВСIХ ЧАСIВ – З-ЗА КЛУНЬ

Вряди-годи й найглибше мiсце – в брiд.
Чаклун – пантрує, та – коня – оброть.
Лежить – розкидане – навкруг – добро.
Лише торкнув, як звiдти – морок – пре —

Й заковтують – площини ненаситнi.
I марнi – зойки й лементи – надсаднi.
Будiвлi – на кiстках – ростуть – висотнi.
Й рятивники – на кiлька калып – вiдсутнi.

Та – рiдко – динозаврами – оздоби
Минулого – в заляклiм – можна здибать.
Хоча i тут – дозорцi одноокi —

Пильнують, щоб – нiхто, – й одразу – iкла,
Забувши: пам'ять – зародки – i в склi. —
I ключ – нащадкам – iнколи – й циклон,

Що – шапокляки – всiх часiв з-за клунь.

И ВiЧНiСТЬ?

Калата серце: навпростець – крiзь стiни.
Дiвча – в трикутниках – пасе тритонiв.
Сплеск, – й дотиком – єство – несусвiтенне.
Усесвiти – iз верчикiв – з каштанiв.

Уздовж хребтiв, – як Морзе, – спалах скiпок.
Навшпиньках – вухо дiйсности – з окапин.
Споруджують – з пелюсток – телескопи.
У особисте – з величин сукупних.

Кутастi форми – свiтанковий тральник.
З балкона – ручка – в надсвiти – вiтрильник.
Вправляються – атлети – уздовж нюху,

Долаючи – глухi кути, що – нехiть. —
Нутро – трiпоче, – iз легень – намет.
И вiчнiсть – як мильна бульбашка – лиш – мить?

ГЕНЕРАТОР СЯЙВ

Мiняє листя – дихальця – i плевру.
Казан, що – дiйснiсть, всi – ознаки плову.
Бiжать – один – повз одного – квапливо.
Життя – дола пороги – самоплавом.

Нутро – поволi – туф – i целофан.
Над горами – на лiктях – небо – фен.
Малих – у парках – теквандо – й кунгфу.
М'якою – лiйкою вiкна – Грифон.

Серед будiвель – мига – плоскогiр'я.
Дiдок з балькона – з келишком кагору —
Свiт спогляда, – сипку ефемериду. —

Скрiзь – веретенце й мушельки – природа.
Й свiдомiсть, – рештки, – затонулий сейф,
Що – не гора, – на Генератор сийв.

І ЗНОВУ – ВЕСНА

Весна. Працює пароохолодник.
Свідомість – вправи – спогляда – пілотні.
Дрібочуть – ноги – бльоків монолітних.
На помах – й світ – аеростатом – ладний.

Між формами – ознаки боротьби.
Хлоп'я – на хмарі – у руці – обух.
З трибун – багаття – до нутра – рябе.
Янгол – кодолу, що – порон, – руба.

Вагань найменших – те, що буде – потім.
Аби лиш – зараз – хвилі – не проспати.
Малятi – жінка – лагодить – підгузник.

Навколо – цвіту – пуп'янки фугасні.
Й за самокат¹, – схопивши – джерело,
Подорожують – шкети – горілиць.

¹ Самокат – дитяча іграшка для катання на роликах або колесах, яку рухають відштовхуванням ноги. (Тут і далі примітки авторські).

БУЯЄ – ФОРМ ПЕРЕХІДНИХ – КВІТНИК

Буяє – форм перехідних – квітник.
В повітрі – книжку, – горілиць – юнак.
Ще – бульбашок – меридіани сну, —
Й – за вітром – і водою – наносне.

Вздовж річки, – усім містом – й ген, – липняк.
Майдан, – на показ – бучно, – викопне.
За натовпом, – сполоханий курник, —
З трибун святкових – боз, троянди, хну.

Фасади – знов – тенденцію – в домірне,
Хоч – не бракує – й ухилів – в примарне.
Під мостом – ділять – волоцюги – здобич.

Дідок – із песиком – до лавки – диба.
Поволі – крок – чи в шал – буття сезон,
Що, – дар живих, – долонею – сльозу.

РОЗТЯЖНІ СВІТИЛА

Тло звук з криницями – й випростувань плацдарм.
Вир перетворювань, що – м'ясорубки – з дір.
Пісок. З мулетою – літає – матадор —
Вже над ареною, де ще – кривава дерть.

Згорнулося повітря: з рур – червоний твiд, —
І сигнальних ламп – пано – на кілька тисяч ватт.
Крізь душі – і тіла – посіялось – нове.
Викопний – відсвіт, – хрящ – колись підземних вод

Тугішою – енергія – виходить – з нурту,
Змітаючи – ласти, – тупе, глухе й інертне.
Брандспойти, які – і свiдоме, й – підсвідоме.

ПАЛІЯТИВ

Світ втратив мову – й перейшов на миги.
Над клюмбою – спалахують – комахи.
Для дійсности- крізь рурки- допомогу.
Вся фльора – на флюоресценснi смуги.

Скакалку – й дзиглик – в мандри – неврастенік,
Шлях найкоротший – крізь – найгрубші стіни.
Бо форми існування – безнастанно, —
Й метану бульки, що – хребет – і втому.

А тут ще – недовтілені – піщини,
Що – серце, – і нестерпний напад – щему.
Та – сенс – нутро, – серед ущільнень – оптик:

За карк – буття – вхопив – рухомий клаптик —
І, заки – хтось – колись – паліятив, —
Вже зараз – в усі напрямки – літа.

АРЛЕКІН

Вiкно. У цилiндричнiй вазi – кали.
Геть – поскакали – тi, що – вже – нiколи.
Рука – в руцi – передає – пiвкулi
Землi – з зародженням – вiтрил – наскельних.

Хаос, – цупкого повсякденна – в'язень, —
Прокинувся – й на шворочку – дiєзи.
Й предмети – нiмби, крiзь якi – мерлюзи,
Де iснування – з дiр – без фiльтрiв – лiзе.

Вiд кiсточок, – форм надбудову – здувши, —
Йдуть – вiд двоногих – вже – самi подошви —
Стежками, що їх – жужмом – й iгуани.

Котрi – одбiгли – сну – i гiгiєни,
Хоча i їм – дороговказ – звиса:
В маленьких зграйках – з неба – iвасi, —

Єдиний, хто – незмiнно, – арлекiн,
Що, за мiстки освiтлення мiське,
Серпа держалко – мiцно – в кулаку.

УСМІХ – ПОРЦЕЛЯНИ

У цей світ – ніжний усміх – порцеляни:
Перед пастушкою закоханий – коліно.
Висока зачіска – і на долоні,
Вперед простягнений, – вахляр зелений.

Запілля, – тло, – квасоля тичкова.
З-під черевичка – хвилі річкові.
Закам'яніле – міниться – й пливе.
І легіт, – дві-три рисочки, – траву.

Й на ній – хмизин тоненьких, – стрічка, – в'язку,
Що – широчінь, де і для двох – завузько.
Саме повітря – лиш для цих причали,

Й вуста навколо з порожнин, – і чола.
В буття осердя – усміх-ехолот —
У іскру, яку – т- й тлін – не поглина.

І ЗА ОДНОДЕНКАМИ – В ВИР – НАВЗДОГІН

Пам'ять – набік – і довбню, – і довбило.
Дитячі крочки – в туркусове – й біле.
Перемістились – хмаросяги болю —
До кістяків, що – тіточок – дебелих.

Безногий спогад – б'є себе – у груди, —
Перехідного – нетривкий порадник.
Паленці – в світло – скрізь – шукають броду
Від гуманоїдів – й світів гібридних.

І свідомість – ножицями – костюмер,
Який – під лід – кілька століть – тому.
І домовичок, – в кіш – гуню – і клапаню²,

І грішми – серед – дійсности лушпиння.
І йому – допомагає – з псом – довгань —
За одноденками – в вир – навздогін.

² Клапаня – зимова, тепла шапка, перев. з хутра.

САДИ

Ще – колесо, що – зменшує – резерви.
Здається – змиг, і дах – над світом – зірве.
Та – крізь нутро – вряди-годи – і цезура,
Де чути – й спілкування інфузорій.

В повітрі – самі сходи – і поруччя.
Впритул – канали – й стіни – межиріччя.
З пустелі – лише часом – вир гарячий,
Який – вугіллям – почуття – і речі. —

Й свідомість- в тіні – з кухликом – Цірцея —
Із хлібних кульок – корабель – моцує.
Душа – на вітрі, самі – шати – сяють. —

Й серпанок слів, що – зблискують – росюю.
Відходить тлін, бо час – напосіда.
Хоч – покищо – сади, сади, сади.

Й ЗНОВ ПОРОЖНЬО, КРiМ – ТРЬОХ ОЧЕЙ – В КУТКУ

Той, хто – лiчив, помер, а птах – кукука.
Жують – хто – гуму, а хто – листя коки.
Пелюстка плаче, i озон – на скалку,
Бiля вокзалу – безпритульних кiлька.

Красунечка, – на грудях – пектораль, —
У пальчиках – пiвверчика морель.
За нею – назирцем – у джинсах – троль, —
iз ресторану – з крабами – тарiль.

Крiзь – тропiки квіткарнi поруч – клiвер.
В чекальнi – спеку – вентилятор – мляво.
Задуха – свiт – вмикає – й вимика.

Не з хмаросягiв – мiсто, – з макiтер. —
Мандрує скло, аж осетри – з гiтар.
Дном хлопцям – бiля каси, де – квитки,

Об ноги треться, щоб – взяли, – котко —
Й знов порожньо, крiм – трьох очей – в кутку.

ГОДИННИКАР

Пiд землю – час – стрiлки i циферблат.
Прорив – в буттi, i все – назад – в табльо.
Лишилось – тiльки – декiлька прибулд,
Що – мiкроклiмат, де – на кiстку – зблiд

Свiт. – Й обрiй, – хоча й тяжко хворий, —
Все ширшi кола, щоб – стрiмкiше – в вирiй.
Бож – крiзь матерiю – скрiзь навстiж – дверi,
Що – ополоники, – ущерть – навару.

I кожний – шкутульгає – навмання,
Не знати, чи клубочення – мине,
Адже серпи – ворущаться – зi споду, —

Й не видно, з яких вимiрiв – нападник.
А покищо – геть – з лусок, плазми, шкiр, —
Заки – усiх – новий годинникар.

ТЛІН-СТРАШКО

На підвіконні – на тарілці – груша,
Яку – кружалами – промінчик- ріже.
Дерева – позбуваються – мережив.
Стоїть – на брамі – міжсвітів сторожа,

В майбутнє – хоботи зануривши – й в минуле,
Де – знов – з початку – все криве – й змарніле.
Й від первісних площин – самі тунелі.
Вітри – нові критерії – в аналах.

Ворушаться – ще без ознак – істоти —
Нові, що – пробують – на ноги – стати, —
За милиці – і первні, і пластиди. —

Й на шию й груди – шалик – від застуди,
Тіка, – хутчій від світла, – тлін-страшко,
А то – ще в пил – й його – космічний шкiц!

І ДИЙСНІСТЬ – ЗНОВУ – ДОКОРІННО – СПЕКТР

У просвітку, що – надсвіти, – хмелина,
Артерія, що – зібгана колона,
Де мармур – переходить – в порцеляну, —
В лягуні – острів – на краю відлуння. —

Меридіани – теж – свої гормони,
Що улягають – атмосферним змінам.
Єдині товтри, що – каркас імунний,
На прапорці неонові – в тумані. —

Вбік – цятки – розпочавсь – новий процес.
Шукач – стискає – мінерал – в руці,
Який – вітрилом – краєвид пустельний,

Де – мить тому – ще дендропарки – й штольні. —
Та – з ворохобників хтось – з вітром – пакт,
І дійсність – знову – докорінно – спектр.

ЩЕ – МИТЬ, КОЛИ – НАВКРУГ – САДИ

День – з ранку без причини – набурмосивсь,
Й стрiлки буття – вскач – помiняти – змусив.
Лиш сiрники – цунамі – встигло – з мису,
Заки – назад – на зозулясту – масу,

Яку – ногою – з берега – пацан,
Котрий – кресало часу – у руцi. —
Пес поруч: кайнозой i мiоцен.
Й вiвтар, де, – замість немовлят, – вiвцю.

Й камiннi плити – з верств, – в яких – вертiй —
Нашарування – знов – переверта,
Щоб – дійсносте, – що – живчик, – коренище,

Аби назавжди: що – куди, – i нащо, —
Бо комашня – й його вже – обсiда,
Хоча – ще мить, коли – навкруг – сади.

КОНТРАФАГОТ

Вiд сонця – залишилася – колючка.
Свiтло i пiтьма – муром – навкулачки.
Жебрак – на публiку – свої болячки.
Про травми – лiтня панна – вiд розлучень,

Стiл – шкетик, що – i зi слоїка – нардeк,
Який на всю рiвнину – акведук.
Й за акведуком – корабельний док. —
Дiд – в затiнку – пiвголосом – кондак,

Аби – нiколи – стрiли – зi стрiльниці. —
Фортуна – про напарника – й канарці.
Лиш про тяг – стулки шаф – часами – шарпа —

Столiть минулих, – де таргани-шурпи³,
Що – сновигають, i – нiяк – їх – геть, —
Щоб – сенс життя, яке – в контрафагот.

³ Шурпа – привид, мара, потвора.

ЩЕ РАЗ ПРО МІСТО – НА ВОДІ

На мармурових сходах – спить – бухарик.
Хоча – з човнів, – причал, – дітиська – хором.
Інколи й небом – кінець світні – хури,
Що – унизу – на острівці та шхери.

В повітрі щ звук від літаків – як гуркіт.
Весляр – допалює – і геть – цигарку.
Тип, що – на пірсі, у канал – обгортку.
Жебрачка – руку, – та ще й сльози – гірко.

На площі – поруч – авіосальон.
Краля – в вікні – цілунки – посила.
Тераса. Столик. П'ють – аліготе.

Факір, – обслуга, – брухт – й гадюк – ковта. —
Кожний – на свій кшталт – в існування – вступ.
Річка, що – в море, – й скільки – зір – мости.

СВІТ-БУЛЬБАШКА

Рівнина. Халабуди – з жовтих охів⁴.

Півкраєвиду – вибгалося – вухом.

Лад, – з тиглями – й піпетками, – комаха. Допомагає їй – гілляка-віхоть.

В думках, – сніданок – кропива, – печерник. Перефарбовують – на вохру – чорне.

Жаринами – заглибини мочарні.

Забрів до яру – й глобуси – вівчура.

Куці найменші – поміняли – чохла.

Знов – паростки, котре – за ніч – зачало.

Й цементні куби – на музей-садибу, —

Зі скла скульптури – вздовж стежок – оздоб,

Як міниться – й кипить – на видноті —

Світ-бульбашка, що – старт – і відліта.

⁴ Від – «ох!»

МАЛІЯ

Рiка. – Пiсок, що – переходить – в лес.
Схил. М'язи неба – викопний молюск.
З закутин – тiней фосфоричний зблиск.
Рiвнину – кроком – глиняний колос.

Вздовж обрiю – споруди – де-не-де.
Новi фасади – видмухом – складув.
Лелеки – з лелечатами – гнiздо.
Хлопчина – лiчить – кола на водi. —

В правицi – африканський бiлокрильник,
Дiдок – малечiй ритуал сакральний.
Кожний – на свiй лад – тлiну таємницi. —

Перемiстились – суходоли – в оцi,
Й амурчик – стрiли – охляп – на – нанду.
Маля, що – й без вуздечки – свiт – веде.

НОВИХ ПЛОЩИН – І ПОДМУХ, І – КАРБІЖ

Світ шириться, – досяжний – ельфам – й курці.
Концерт на площі – перехід – на скерцо.
Замість хмаринок – селезінки – з коців —
В повітрі – для нових кваліфікацій.

Зі сну веранд – звисають крилані.
Упир торішній – повз басейн – лином.
Острів – у мандрах – сів – на мілину.
Ніде – й душі, а гутірка – луна.

Вздовж суходолу, – там, де – товтри, – щогли.
У скверику – краплисту нитку – щиглик.
Майданчик, де ще – діти – в горидуба. —

Спалахують – і в інший вимір – доби.
Жовтогаряче – переходить – в беж. —
Нових площин – і подмух, – і карбіж.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВiДПОЧИНКУ

Приплив, – i отвори – потвори – зизоокi,
Якi – пересуваються – вздовж звуку.
До них – рибалки, що – при пiрсi, звикли.
Й рятують тих, що – на кiлки – заклакли.

Природа – щедро – кiлька зайвих ланок.
Внизу – плятани, трохи вище – клени.
Холонуть жердки, що – на оболонi.
Двi ящiрки – видмужують – зi слини

I скла – склепiння i дахи вокзальнi,
Що їх – на час вiдпусток – морозильник.
Все небо – замки, рiки – i плоти.

Дух – дiйсним – й небуття – переплiта,
Мить, – й без'язике – тяму – i язик. —
Й бiжить малюк, в долонцi – мотузок,
Щоб наздогнати – песика – й козу.

НОВІ, – ЩЕ ПУП'ЯНКИ, – СВІТИ – З РЕТОРТ

Пала – з олії у горнятку – гніт, —
Майже щезає, тоді – знов – мигне.
Синхронність, яка – з живчиком вогню,
Що – між світами – шпарку – як хідник.

Між формою – і наміром – розмив.
Вздовж обрію – кодолу кілька – мавп.
Поруччя. Сходи. В колі – двоє мев.
Клаптики сміху – з рештками – розмов.

Часом – туман з долин в лахмітті – каліч,
Й на тому місці – виникають – скелі.
У випадковому – й на цвяхах – зручно —

Ті, що – в обхід – галактики щорічні,
Заки – у невимовне – воротар —
Нові, – ще пуп'янки, – світи – з реторт.

Й ЗНОВ – КРiЗЬ ВiКИ – РУКА, КОТРА – КЕРМО

Брукiвка. На два боки – гордовина.
Мiнi-садок – на колiщатах – в ваннi —
Перед каварнею. Паркан чавунний
Пильнує квітiв, аж набрякли вени. —

Скрiзь блискавкою, а вiн – ще не звук
Ловити пил, що – переходить – в звук.
Крок, – й жабками – виплигує – нове,
Й нiяк – всю прiрву, що – самi дива.

Торкнувся скойки, а – з молюска – стрепет,
Й навкiлля – обтрусилося – вiд струпiв.
Хоча – згори – на линвi – вниз – вiдерко —

Про лiгачок, що – до площин – подиркав
Й де вир свiтанкiв – м'якушем – хурми
Й знов – крiзь вiки – рука, котра – кермо.

КИПИТЬ БУТТЯ, – ЛИШ – БУЛЬКИ, – КАЗАНОК

Світ віддається – піщиною – в бальоні.
І вже – до мозку – загляда стеблина.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.